

[Ole Bjørn Kraft.]

hederne, som gør, at vi ikke når de resultater, vi under et mere energisk fremstød og mere sikkerhed på vor ret kunne nå. Det er nogle problemer, som ikke er af dansk, men europæisk interesse, og som man derfor burde gå stærkere ind for. Jeg mener, det er en nødvendighed, og derfor har jeg talt på den måde, jeg har talt i aften.

Jeg vil gerne sige, at mit parti vil følge udviklingen, og vi vil tillade os i de kommende måneder at henvende os til regeringen og bede om oplysninger om, hvad der bliver foretaget, for i de kommende 3—4 måneder vil meget betydningsfulde afgørelser finde sted, og vi vil ikke sidde og have medansvar for, at tingene igen går på den måde, at vi bagefter, når begivenhederne har fundet sted, kun kan gøre eet: at begræde dem.

Bertel Dahlgaard: Når man i aften sidder og hører på den diskussion, der føres her, så må man sige, at debatten efterhånden gør et højst anstrengt indtryk. Man har følelsen af, at talerne er trætte og ikke kan pine ord frem, som ikke allerede er sagt 20 gange før i løbet af den sidste måned. Med denne baggrund føler jeg en særlig pligt til at fatte mig meget kort, og jeg skal da kun fremsætte et par replikker, som er nødvendiggjort af udtalelser fra anden side.

Må jeg først sige i anledning af det forslag til motiveret dagsorden, der er fremsat af det ærede medlem fru Alvida Larsen, at vi fra vor side må stemme imod det. Hvis regeringen blot ved at udstede en proklamation kunne beherske alle priser og økonomiske bevægelser, var det hele jo let, men sådan ligger det ikke i noget land, ikke engang i Sovjetunionen, hvor forholdet mellem priser og lønninger er adskilligt ugunstigere for den brede befolkning end i Danmark. Tinget er derfor nødt til at stemme imod det stillede forslag til dagsorden. Men jeg skal gerne tilføje, at den høje regering kan regne med det radikale venstres bistand til at modvirke prisstigninger, hvis berettigelse ikke kan motiveres. Det kan ikke være andet, end at ens tanker ofte i disse tider må gå til de danske husmødre, der kæmper deres stille kamp under prisudviklingen.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke sagde, at jeg var kommet i modstrid med mig selv, idet jeg tidligere skulle have sagt, at tilskuddene til levnedsmiddelordningerne ikke kunne undværes, medens jeg nu nævnte det som en fortjeneste, at jeg havde bidraget til at afskaffe disse ordninger. Det ærede medlems påstand hviler på et af disse små

tricks, som det ærede medlem lever sit politiske liv på. Det, jeg har hævdet i fjor, er, at tilskudsordningerne ikke kunne undværes, uden at andet sættes i stedet. Det, der nu er sket, er, at tilskudsordningerne er ophævet netop ved, at noget andet er sat i stedet, nemlig støtten til familier med børn, hvorved de, der har de sværeste byrder, hjælpes, samtidig med at pristallet herved holdes nede.

Jeg skal iøvrigt kun med nogle ord beskæftige mig med den heksedans af ord, som det ærede medlem søger at kloroformere mennesker med. En frugtbar diskussion forudsætter jo altid, at de, der diskuterer, befinder sig på et fælles fornuftgrundlag. Det gør vi ikke. Jeg skal kun fremdrage et par af de påstande, det ærede medlem fremsatte, og som er så typiske for ham.

Det ærede medlem tillod sig her at gentage, hvad han ukontrolleret kan rejse rundt og sige ude i landet, at det er i virkeligheden uden betydning for vore handlinger i Danmark, om andre lande lukker for vore eksportvarer. Vi kan handle nøjagtigt på samme måde uafhængigt heraf. Det ærede medlem fornægter de virkelige kendsgerninger, nemlig at betingelsen for, at vi kan købe og betale det, vi køber, er, at vi har adgang til at sælge til andre lande og derved få den valuta, som vi skal betale vor import med. Det, som hele verden søger at samle alle sine anstrengelser om, nemlig at få landene til at opgive deres restriktioner samtidig, så der bliver mulighed for balance i den internationale omsætning, det, siger det ærede medlem ganske flot, er fuldkommen ligegyldigt og overflødigt; Danmarks 4 millioner mennesker kan handle ganske uafhængigt af, hvilke veje verden over hundreder af millioner bevæger sig ad. Det er fuldkommen fantastisk.

Jeg skal nævne et andet eksempel. Det ærede medlem fremhæver forholdene i Tyskland som noget attråværdigt i sammenligning med danske forhold, fordi visse varer ses udstillet i vinduerne dernede og kan købes uden rationeringskort, men nævner ikke den lille kendsgerning, at den jævne tyske befolkning ikke har råd til at købe de varer, som de ude fra gaden kan se ligge i vinduerne. Det ærede medlem søger altså at skjule det, der er sandheden, at den danske befolkning trods alle vanskeligheder skal takke en nådig skæbne for, at den lever under forhold, som den tyske befolkning ville betragte som paradisiske i sammenligning med de ulykkelige vilkår, der hersker dernede.